

UNA TRIPLE SATISFACCIÓ

Per a un periodista sempre és una alegria poder participar en el naixement d'una publicació i omplir un espai en el primer número d'una revista que s'enceta. Cada vegada que un paper imprès surt al carrer amb disseny de periodicitat, s'obre un nou capítol en la història de la comunicació humana que, malgrat tots els avenços, encara troba en l'escriptura el seu mitjà més autèntic i expressiu. Prendre part, ni que sigui discretament, en aquest episodi carregat de futur és sempre un privilegi. D'aquí, doncs, el meu primer motiu de satisfacció.

La segona satisfacció neix del fet que aquestes ratlles s'escriguin en nom del Col·legi de Periodistes i vagin adreçades a uns fulls editats pel Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics. Resulta exemplar que un col·lectiu de professionals vulgui dotar-se d'una publicació pròpia que no s'esgoti en el cofoïsmes d'un butlletí d'ús intern —que, d'altra banda, també és indispensable— sinó que es proposi una volada més alta per tal d'establir contacte real amb el seu entorn. Els periodistes, dedicats a informar dels esdeveniments i a recollir i transmetre les opinions de la gent, celebrem que els tècnics d'altres oficis envaeixin un xic el nostre camp per comunicar-se eficaçment entre ells i amb tota la societat.

Em satisfà, finalment, que aquesta revista es tituli **La Punxa** en memòria de la casa del mateix nom que el meu oncle Rafael Masó va projectar i que el Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics va salvar de la decadència prematura, va restaurar amb una sensibilitat exquisida i va convertir en la seva noble i singular seu corporativa. És bo de posar aquests papers sota l'ombra de Masó, perquè ell va ser alhora un home d'arquitectura i un home de lletres. Més encara: ell va saber convertir en matèria poètica la seva feina professional. Ell va escriure l'**Ègloga del novell arquitecte** i també els **Poemes de la Construcció: la Balada de la corriola** i la **Cançó dels manobres en fer anar la pala**. Però Masó no es va pas limitar a bastir cases ni a escriure poesia, sinó que va ajudar a construir l'esperit de la ciutat amb iniciatives i aportacions personals. Per això ara estaria content de saber que la seva punxa de ceràmica verda té una germana de paper destinada a transformar la tècnica en literatura, en acció cívica i en vida social.

Durant molts anys —mentre els edificis de l'entorn no havien crescut tant— la Casa de la Punxa va ser un punt de referència indiscutible en el nostre horitzó urbà. Que aquesta nova **Punxa** pugui destacar igualment, per la seva elegància i per la seva agudeses, en el panorama de la comunicació gironina.

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

President de la Demarcació de Girona
del Col·legi de Periodistes de Catalunya